

Sygn. akt I C 628/13

Dnia 24 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Monika Świerad

Protokolant : Karolina Łukasik

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2015 r. w Nowym Sączu na rozprawie

sprawy z powództwa J. G. i M. T.

przeciwko M. L. (1)

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. L. (1) na rzecz:

1. powoda J. G. kwotę 31.500 zł (trzydzieści jeden tysięcy pięćset złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 27.04.2013 roku do dnia zapłaty,

2. powódki M. T. kwotę 21.060,24zł (dwadzieścia jeden tysięcy sześćdziesiąt złotych 24/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 27.04.2013r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwa oddala,

III. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności punktowi I.1 sentencji co do kwoty 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych 00/100),

IV. zasądza od pozwanej M. L. (1) na rzecz:

1. powoda J. G. kwotę 1.575 zł (tysiąc pięćset siedemdziesiąt pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania,

2. powódki M. T. kwotę 1.054 zł (tysiąc pięćdziesiąt cztery złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania,

V. pozostałe koszty między stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt IC 628/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24.08.2015 roku

W dniu 17.05.2013 roku do tut Sądu wpłynął pozew J. G. przeciwko M. L. (1) o zapłatę w związku ze zdarzeniem wybuchu gazu w dniu 8.01.2011 roku. Tego samego dnia wpłynął również pozew M. T. przeciwko M. L. (1) o zapłatę w związku ze zdarzeniem wybuchu gazu w dniu 8.01.2011 roku. Zarządzeniem z dnia 14.06.2013 k. 62 sprawy te połączono do wspólnego rozpoznania.

W pozwach inicjujących przedmiotowe postępowanie powodowie domagali się :

1. powód J. G. zasądzenia od pozwanej M. L. (1) kwoty 61.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24.04.2013 roku, w tym 60.000 zł zadośćuczynienia za doznaną wskutek wypadku krzywdę oraz 1.500 zł za koszty leczenia, zobowiązania pozwanej, aby w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku wysłała mu listem poleconym przeprosiny o

treści: "W związku z wywołaniem rozstroju zdrowia u Pana J. G. w dniu 8.01.2011 roku przez mojego pracownika, za którego ponosiłam odpowiedzialność, proszę przyjąć wyrazy głębokiego współczucia z powodu doznanego rozstroju zdrowia oraz cierpienia, których Pan doświadczył z powyższego powodu",

2. powódka M. T. zasądzenia od pozwanej M. L. (1) kwoty 45.482,22 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24.04.2013 roku w tym kwoty 25.482,22 zł tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę materialną oraz 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zobowiązania pozwanej, aby w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku wysłała jej listem poleconym przeprosiny o treści: "W związku z wywołaniem przez mojego pracownika, za którego ponosiłam odpowiedzialność - eksplozji gazu w domu Pani M. G., przez co uległ on dewastacji oraz zostały naruszone dobra osobiste Pani M. G., proszę przyjąć wyrazy głębokiego współczucia z powodu doznanego cierpienia, których Pani doświadczyła z powyższego powodu".

Obydwoje powodowie domagali się też zasądzenia na ich rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Uzasadniając swoje stanowiska powodowie podnieśli, że pozwana prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). Oferta pozwanej zawierała dowóz i wymianę tj. wymontowanie i zamontowanie butli z gazem. W dniu 8.01.2011 roku M. T. telefonicznie złożyła u pozwanej zamówienia na butlę propan-butan o masie 11 kg, łącznie z usługą wymontowania pustej butli i zamontowania pełnej butli. Pozwana poleciła swojemu pracownikowi P. C. (1) dostarczenie butli z gazem i jej zamontowanie. Pracownik pozwanej w kuchni na półpiętrze rozpoczął wymianę butli gazowej. Zaniechał on jednak nałożenia zaślepki oraz zakręcenia odłączanej butli, z której ulatniał się gaz. Wyczuwalna była woń gazu, na co powód zwrócił uwagę pracownikowi pozwanej, lecz on to zignorował. Po włączeniu iskrownika w kuchence nastąpiła eksplozja gazu. W wyniku wybuchu dewastacji uległ dom powódki M. T.. Zniszczone zostały meble, wyposażenie domowe, okna, drzwi. Dom wymagał generalnego remontu.

Powód J. G. doznał natomiast ciężkich oparzeń twarzy i rąk, oparzenia termicznego dróg oddechowych. Zdaniem powodów pozwana dopuściła pracownika do pracy bez uprzedniego szkolenia bhp, bez jakichkolwiek kwalifikacji w zakresie podłączania butli gazowych do instalacji, wiedząc, że nie ma on również żadnego doświadczenia w tego rodzaju pracach. W wyniku wybuchu gazu, spowodowanego przez parownika pozwanej doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci zdrowia i prawa do życia w rodzinie. Powód został ciężko ranny w wyniku zachowania pracownika pozwanej. Proces leczenia i gojenia ran sprawiał powodowi ból. Podawane leki przeciwbólowe nie przynosiły ulgi. Dolegliwości powoda wymagały stosowania uciążliwej terapii, specjalistycznych maści, opatrunków i leków, które nie były w pełni refundowane, a ich miesięczny koszt wynosił kilkaset złotych z czego powód był zmuszony pokryć koszt ich zakupu za 1500 zł. Ponadto powód był wstrząśnięty i przeżywał moment wybuchu gazu. Jako osoba starsza po przebytych zawale obawiał się o swoje życie. Nie mógł przebywać z rodziną i wykonywać podstawowych obowiązków. Każdorazowo przy zmianie opatrunków pomagała mu córka, przez co czuł się zażenowany i upokorzony. Z drugiej strony towarzyszyło mu poczucie rozpacz i niepokoju, które były związane ze zniszczeniem domu córki, która nie miała gdzie mieszkać. Powód obawiał się czy będzie można wyremontować dom po eksplozji, przy ograniczonych środkach finansowych. Powód izolował się w warunkach szpitalnych a później nie mógł prowadzić spraw związanych ze swoją działalnością gospodarczą. Pomimo ferii zimowych nie mógł prowadzić schroniska i osiągnąć dodatkowego zarobku. Dewastacja domu była duża, nie dało się budynku zabezpieczyć przed kradzieżami oraz warunkami atmosferycznymi - niekorzystnymi w okresie zimowym. Wszystko to wywoływało u powoda nastrój głęboko depresyjny, poczucie bezsilności i bezsensu dotychczasowej kilkudziesięcioletniej pracy. Pozwana zdystansowała się od problemów powoda, nie interesowała się jego stanem zdrowia. Naruszenie dóbr osobistych ma charakter poważny, bowiem kierowane jest przeciwko podstawowym wartościom chronionym przez prawo jak zdrowie. Powód domagając się zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i odszkodowania za leki powołał się na art. 415 w zw. z art. 444 par 1 i 445 par 1 k.c. Pracownik pozwanej spowodował eksplozję gazu, zignorował woń ulatniającego się gazu, pozostawił odkręconą butlę i wbrew ostrzeżeniom powoda włączył iskrownik. Takie zachowanie jest przykładem skrajnej lekkomyślności. Przy trudnieniu się zawodowo dystrybucją i wymianą butli gazowych wymagana jest ostrożność. Córka powoda zlecając wymianę oczekiwała profesjonalizmu i zapewnienia bezpieczeństwa. O winie pracownika pozwanej świadczy prawomocny wyrok skazujący do sygn. II K 126/11. Pozwana na zasadzie art. 430

k.c. ponosi odpowiedzialność za działania P. C. (1). Bezspornie bowiem to ona powierzyła mu wykonanie wymiany butli gazowej zawierając z nim umowę o pracę. Wszystko to przesądza o tym, że pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę oraz krzywdę wynikającą z naruszenia dóbr osobistych powoda, wyrządzoną przez jej pracownika. Powód powołał się też na art. 120 kp, który przesądza o legitymacji biernej pozwanej.

Powódka M. T. podkreśliła, że pozwana dopuściła P. C. (1) do pracy bez uprzedniego szkolenia w zakresie bhp, bez kwalifikacji w zakresie przyłączania butli gazowych, bez doświadczenia w tego rodzaju pracach. W wyniku zawinonego działania pracownika pozwanej powódka ponosiła szkodę w wysokości 49.300 zł w związku z uszkodzeniem i koniecznością remontu budynku. Część poniesionej szkody została zlikwidowana przez (...) do sumy 23.817,78 zł. W tej sprawie powódka dochodzi różnicy związanej z poniesionymi kosztami remontu i wypłaconą przez ubezpieczyciela kwotą, żądając 25.482,22 zł w oparciu o art 471 kc. Powódka zawarła z pozwaną ustną umowę na zakup i wymianę butli z gazem. Do wykonania zobowiązania pozwana posłużyła się pracownikiem P. C. (1). Według art. 474 k.c dłużnik jest odpowiedzialny za własne działanie lub zaniechanie, jak też działania lub zaniechania osób, za pomocą których zobowiązanie wykonuje. Z istoty stosunku pracy wypływało zobowiązanie P. C. (1) do wykonania określonej pracy na rzecz pozwanej. Pozwana przejęła na siebie ryzyko nienależytego wykonania przez pracownika zobowiązania. Pozwana za działania pracownika w myśl art. 474 kc odpowiada jak za własne. Miarę staranności określa art. 354 par 2 k.c. i art. 355 k.c. Skoro pozwana od kilku lat trudniła się wymianą, dostarczaniem i instalowaniem butli gazowych oczekiwać należało od niej najwyższej staranności. Pozwana nie może się zwolnić z odpowiedzialności, powołując się na brak swojej winy. Rażąca lekkomyślność i niedbalstwo pracownika pozwanej w najwyższym możliwym stopniu pozostaje w sprzeczności z należytą starannością, której pozwana winna była dochować. Oprócz szkody majątkowej doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, spowodowanych działaniem pracownika pozwanej w postaci nietykalności mieszkania, prawa do prywatności oraz prawa do życia w rodzinie. W wyniku czynu niedozwolonego pracownika, za którego pozwana ponosi odpowiedzialność, doszło do zniszczenia domu powódki. Powódka zmuszona została do zamieszkania u znajomych. Pozostała pozbawiona poczucia bezpieczeństwa oraz prywatności. Poparzenia ojca wywołały u niej silny wstrząs i cierpienia psychiczne. Po wypadku powódka musiała się opiekować ojcem, odwiedzała go w szpitalu. Powódka odczuwała intensywne poczucie pokrzywdzenia i bezsilności, potęgowane postawą pozwanej, która dystansowała się od niej, nie przeprosiła, nie zaoferowała pomocy materialnej. Powódka musiała własnym staraniem zadbać o opiekę nad ojcem. Do dnia dzisiejszego obawia się korzystania z gazu. Odpowiedzialność pozwanej na zasadzie art. 430 i jej pracownika P. C. (2) na zasadzie art. 415 kc jest odpowiedzialnością solidarną. Wina pozwanej – powierzającej nie jest prawnie istotna dla kwalifikacji jej odpowiedzialności na podstawie art. 430 k.c Oprócz odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania i powstałej przy tym szkody, powódka dochodzi od pozwanej na podstawie art. 448 zw. z art. 24 i 430 k.c. zadośćuczynienia w wysokości 20.000 zł. Powódka powołała też art. 120 k.c.

Pozwana w odpowiedzi na pozew (k. 63-65) uznała powództwo J. G. do kwoty 1.500 zł odszkodowania za zakup leków i 13.5000 zł zadośćuczynienia z krzywdę związaną z leczeniem powypadkowym. W pozostałym zakresie wniosła o oddalenie powództwa względem tego powoda. Odnośnie roszczenia powódki M. T. pozwana wniosła o oddalenie go w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Pozwana podniosła, że powodowie dochodzą w tej sprawie szeregu roszczeń o zróżnicowanym charakterze. Obok roszczeń o charakterze majątkowym, oboje powodowie wnieśli o nakazanie jej złożenia stosownego oświadczenia, celem usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych. Według wykładni literalnej art. 24 kc. roszczenie to można skierować tylko przeciwko osobie, która dopuściła się naruszenia dobra osobistego, a nie wobec osoby odpowiedzialnej za cudzy czyn, ponoszącej odpowiedzialność z art. 430 k.c., który przewiduje odpowiedzialność majątkową za szkodę podwładnego, a nie odpowiedzialność niemajątkową za naruszenie przez podwładnego cudzych dóbr osobistych - por. wyrok SA w Krakowie z dnia 28.09.1999 I Aca 464/99). Pozwana nie zakwestionowała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z 8.01.2011 roku. Nie zgodziła się jednak z wyceną szkód w domu powódki. Twierdzenia o rzekomej dewastacji budynku są przesadzone. Zniszczeniu uległa tylko kuchnia. Ponadto powódka otrzymała już odszkodowanie za zniszczenie budynku i jego wyposażenia od ubezpieczyciela. Wypłacona kwota wyczerpuje w

całości roszczenia powódki z tego tytułu. Powódka nie wyjaśniała czy ubezpieczyciel wypłacił tylko część żądanego odszkodowania z uwagi na wyczerpanie sumy ubezpieczenia, czy wypłacona kwota odpowiadała rzeczywiście poniesionej szkodzie. Przedstawione fakty, budzą też wątpliwość co do zasadności roszczenia powódki o zapłatę zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Czy wszystkie dobra osobiste wymienione w pozwie istnieją, a jeśli tak czy zostały naruszone. Zdaniem pozwanej powódka nie udowodniła roszczenia zadośćuczynienia co do zasady i wysokości. Zdaniem pozwanej także powypadkowe obrażenia powoda J. G. nie wywołały żadnych poważniejszych, trwałych i nieodwracalnych skutków, a poszkodowany odzyskał zdrowie i sprawność z przed wypadku. Pozwana zaznaczyła, że nie posiadała ubezpieczenia OC prowadzonej przez siebie dział. gospodarczej.

W piśmie z dnia 18.09.2013 roku (k. 126-132) powodowie za chybione uznali twierdzenia pozwanej, iż roszczenia z art. 24 par 1 zd 2 k.c. nie może być skierowane do niej. Pozwana odpowiada na mocy art. 430 k. za cudzy czyn. Jej odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych oparta jest również na zasadzie winy. Pozwana dopuściła do pracy pracownika bez zapewnienia mu szkolenia z bhp, bez umiejętności. Złamała bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa tj art. 15 kp, zgodnie z którym pracodawca zobowiązany jest zapewnić pracownikowi bezpieczne i higieniczne warunki pracy, art. 94 pkt 4 kp - pracodawca jest obowiązany w szczególności zapewnić bezpieczne i higieniczne warunki pracy oraz przeprowadzać systematyczne szkolenia pracowników w zakresie bhp, art. 207 par 2 pkt 2 i 3 k.-pracodawca jest zobowiązany do ochrony zdrowia i życia pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy wykorzystaniu odpowiednich osiągnięć nauki i techniki, art. 237(3) par 1 k.p. Pozwana zignorowała wszystkie te przepisy, co przesądza o jej winie. Pomiędzy zawinionym działaniem pozwanej, polegającym na wydaniu nieprzeszkolonemu pracownikowi polecenia dostarczenia i zamontowania butli z gazem, naruszeniem dóbr osobistych powodów zachodzi bezpośredni związek przyczynowy. Wykonanie montażu butli z gazem osobie przeszkolonej nie doprowadziłoby do wybuchu gazu. Działania pozwanej były bezprawne i zawinione. Szkoda w domu powódki jest następstwem nie tylko pożaru, będącego bezpośrednim następstwem wybuchu i akcji gaśniczej Straży Pożarnej oraz ujemnych temperatur, które zapanowały z racji uszkodzenia okien i co. Wybuch uszkodził nie tylko kuchnię, ale i pozostałe pomieszczenia. Ubezpieczenie otrzymane od ubezpieczyciela pokryło tylko część szkód, bowiem obliczył on odszkodowanie według stawek minimalnych. Po upływie 3 dni zakazu korzystania z domu, wydanego przez (...), powódka nie mogła wrócić do domu, wcześniej go nie remontując. W wyniku pożaru powódka utraciła wiele pamiątek rodzinnych, hodowanych kwiatów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. L. (1) od 1998r. prowadzi działalność gospodarczą, w tym sprzedaż detaliczną gazu w butlach. M. L. (1) oferowała do sprzedaży gaz w butlach o pojemności do 11 kg oraz dowóz i wymianę - wymontowanie i zamontowanie - butli z gazem na życzenie indywidualnych klientów. Począwszy od 7 lutego 2000r M. L. (1) zajmuje się dystrybucją butli z gazem o poj. 11 kg pochodzących z firmy (...) sp. z o.o. Od 24 stycznia 2005r posiada koncesję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na obrót paliwami płynnymi. M. L. (1) zajmowała się również montażem kuchenek gazowych, przewodów i reduktorów gazu.

(dowód: wydruk z (...) k. 12, ulotki reklamowe k. 18, wydruki internetowe k. 19-21)

Pozwana M. L. (1) zatrudniła P. C. (1) jako sprzedawcę - kierowcę w dniu 01 grudnia 2010r. i zawarła z nim umowę o pracę na okres próbny do dnia 28 lutego 2011. Tego samego dnia - 1 grudnia 2010r M. L. (1) udzieliła P. C. (1) ogólnego instruktażu z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy na stanowisku kierowca - sprzedawca, według odpowiedniego programu szkolenia oraz poinformowała go o ryzykach na tym stanowisku pracy. P. C. (1) został przyuczony do wymiany butli z gazem przez P. Ś., pracownika M. L. (1). Początkowo M. L. (1) jeździła razem z nim i instruowała go o sposobie montowania butli gazowej. P. C. (1) jednorazowo przewoził nie więcej niż piętnaście butli z gazem o poj. 11 kg i w związku z tym nie był zobligowany do posiadania zaświadczenia kwalifikacyjnego uprawniającego do zajmowania się eksploatacją urządzeń instalacji i sieci na stanowisku eksploatacji a także w zakresie przewozu materiałów niebezpiecznych. W okresie od 1 grudnia 2010r do 8 stycznia 2009r P. C. (1) w ramach swojej pracy dowiózł i sprzedał klientom około sześciuset butli z gazem z czego ponad sto zamontował.

(dowód: kserokopie dokumentów z teczki pracowniczej P. C. k. 79-111)

W dniu 8 stycznia 2009r J. G. przyszedł do domu swojej córki M. G. położonego w Z. przy ul. (...). Dom jest dwukondygnacyjny a na półpiętrze znajduje się niewielkie pomieszczenie kuchenne z jednym oknem, w którym znajdowała się kuchenka zasilana butlą gazową. M. G. stwierdziła, że zabrakło jej gazu i zatelefonowała do firmy zajmującej się dystrybucją gazu. Ponieważ u jej dotychczasowego dostawcy nikt nie odbierał telefonu, zadzwoniła do firmy prowadzonej przez M. L. (1). M. L. (1) zapewniła ją, że butla z gazem przywieziona zostanie do około 30 minut. M. L. (1) poleciła dostarczenie butli z gazem pod wskazany adres, swojemu pracownikowi P. C. (1). P. C. (1) przyjechał na miejsce, wszedł do domu i wspólnie z J. G. udał się do pomieszczenia kuchennego, gdzie znajdowała się kuchenka gazowa. P. C. (1) po otwarciu szafki wyciągnął z niej butlę. Zawór butli był zablokowany i P. C. (1) nie zdołał go zakręcić. Następnie odkręcił reduktor mimo, że słyszał odgłos ulatniającego się gazu i odstawił butlę na bok. J. G. zwrócił uwagę P. C. (1), że czuć gaz, lecz P. C. (1) odpowiedział, że to tylko powietrze. Wówczas J. G. uchylił okno w tym pomieszczeniu. Następnie P. C. (1) zamontował przywiezioną butlę do reduktora a potem mimo wyraźnej woni gazu włączył iskrownik jednego z palników kuchenki gazowej. Bezpośrednio potem nastąpił wybuch gazu.

(dowód: zeznania powódki M. T. k. 369 0:13:17, zeznania powoda J. G. k. 369-370 1:2:56, zaświadczenie z dnia 3.09.2013 r. k. 133, protokół badania instalacji odgromowej k. 137-138, częściowo zeznania świadka P. C. (1) k. 156 1:50:49)

Tego samego dnia 8.01.2011 roku o godz. 11.20 w budynku tym wybuchł też pożar spowodowany najprawdopodobniej wybuchem gazu. Straż pożarna przystąpiła do akcji gaśniczej, zalewając pomieszczenia budynku wodą. Wieczorem tego samego dnia na prośbę powódki M. T. J. R. (1) i A. T. zabezpieczyli wejście uszkodzonego budynku przed kradzieżami oraz uszkodzone okno.

(dowód: zaświadczenie z dnia 3.09.2013 r. k. 133, protokół badania instalacji odgromowej k. 137-138, zeznania świadka J. R. (1) k. 156 0:27:26, zeznania świadka A. T. k. 156 0:56:55, zeznania powódki M. T. k. 369 0:13:17, zeznania powoda J. G. k. 369-370 1:2:56)

W związku z przedmiotowym wybuchem gazu przeprowadzono postępowanie wyjaśniające okoliczności i przyczyny wypadku przy pracy. W dniu 8.08.2011 roku Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego przeprowadził kontrolę budynku w Z. przy ul. (...). Stwierdził konieczność usunięcia wszystkich uszkodzonych elementów oraz wykonanie nowych w pomieszczeniu kuchni i klatki schodowej.

(dowód: kserokopie dokumentów z teczki pracowniczej P. C. k. 112-124, protokół kontroli k. 158, zeznania powódki M. T. k. 369 0:13:17)

Na skutek wybuchu butli J. G. został przewieziony do szpitala z rozpoznaniem oparzenia termicznego obu rąk i twarzy I i II stopnia, oparzenia termicznego dróg oddechowych. Miał opuchniętą i poparzoną twarz i dłonie. W szpitalu przebywał do 19.01.2011 roku. Po wypadku skarżył się na szumy w uszach i ból, który uśmierzano nawet morfiną. Był bardzo załamany, swoim wyglądem. Dopytywał się o uszkodzony dom. Martwił się koniecznością remontu. Córki w szpitalu odwiedzały go codziennie. Dostarczały zakupione przez siebie, specjalne maści na oparzenia, które aplikowano powodowi. Po wyjściu ze szpitala powód kontynuował smarownie oparzeń zakupywanymi maściami przez 3 miesiące. Koszt tych maści wniósł około 1500 zł.

Także powódka M. T. źle zniosła przedmiotowe zdarzenie. Nie mogła spać, przejmowała się koniecznością remontu oraz stanem ojca. Przez tydzień czasu przyjmowała leki uspakajające.

(dowód: kserokopie zdjęć k. 11, historia leczenia szpitalnego k. 22-54, zeznania świadka J. R. (1) k. 156 0:27:26, zeznania świadka A. T. k. 156 0:56:55, zeznania powódki M. T. k. 369 0:13:17, zeznania powoda J. G. k. 369-370 1:2:56)

Pozwana nie interesowała się stanem zdrowia powoda J. G.. Nie odwiedziła go w szpitalu. Nie udzieliła też pomocy powódce M. T.. Nie przeprosiła powodów.

(dowód: zeznania świadka J. R. (1) k. 156 0:27:26, zeznania świadka A. T. k. 156 0:56:55, zeznania świadka M. K. k. 1:20:22, zeznania powódki M. T. k. 369 0:13:17, zeznania powoda J. G. k. 369-370 1:2:56)

Na skutek wybuchu uszkodzeniu uległ budynek własności powódki M. T., który został gruntownie wyremontowany w 2010 roku przez powoda J. G.. Powódkę w tak jak stała bez odzieży zimowej ewakuowano z domu. Zamieszkała przez kilka tygodni u swoich rodziców. Zniszczeniu uległa kuchnia, z której wyleciało okno i uszkodzeniu uległy drzwi kuchenne. Także inne drzwi uległy zniszczeniu tj. 10 sztuk, podobnie jak hodowane przez powódkę kwiaty. Spękaniu uległy drewniane płazy na klatce schodowej. Płytki w łazienkach popękały. Zalana została instalacja elektryczna. Przez okres kilku tygodni powódka nie mogła mieszkać w tym budynku. Uszkodzeniu uległo kilka pomieszczeń. Kuchnia została spalona i zalana wodą podczas akcji gaśniczej straży pożarnej.

Remont domu trwał kilka miesięcy. Dom osuszano. W kuchni wymieniono system gazowy na elektryczny, wymieniono zniszczone okno, warstwę ścienną oraz tynk z płyt gipsowych w pomieszczeniu kuchni, drzwi do kuchni i pokoju. Cała instalacja elektryczna w kuchni została wymieniona. Wstawiono nowe meble i urządzenia kuchenne. Wymieniono warstwę ocieplenia z waty mineralnej, która częściowo uległa zniszczeniu. Wymieniono ścianki regipsowe, ułożono nowe flizy na spękanych ścianach łazienek. Wymieniono schody na klatce schodowej, oraz uszkodzone płazy w kuchni. Powódka nie zbierała rachunków za zakup materiałów i drzwi, mebli i innych.

Powódka posiadała ubezpieczenie domu w (...) SA polisę (...). Po zgłoszeniu szkody w dniu 15.02.2015 roku ubezpieczyciel wypłacił jej za uszkodzony majątek 23.817,76 zł. Wartość szkody w budynku powódki związanej z wybuchem gazu w dniu 8.01.2011 r. wynosiła jednak 44.878 zł.

(dowód: pismo z dnia 16.09.2013 roku k. 139, w aktach likwidacji szkody decyzja z dnia 15.02.2011 r., opinia A. W. k. 427-446, zeznania świadka J. R. (1) k. 156 0:27:26, zeznania świadka A. T. k. 156 0:56:55, zeznania świadka M. K. k. 1:20:22, zeznania powódki M. T. k. 369 0:13:17)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 28.08.2012 roku do sygn. II K 220/12 uniewinniono pozwaną M. L. (1) od postawionego zarzutu tj. tego, że w dniu 1 grudnia 2010 roku w Z. powiatu (...) jako właściciel przedsiębiorstwa i pracodawca, będąc odpowiedzialną za bezpieczeństwo i higienę pracy, nie dopełniła wynikającego stąd obowiązku i dopuściła P. C. (1) do pracy bez wymaganego przeszkolenia BHP, przeszkolenia do przewozu materiałów niebezpiecznych i bez posiadanych kwalifikacji w zakresie podłączenia butli gazowych do instalacji, przez co naraziła go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, co doprowadziło w dniu 08 stycznia 2011 roku do nieumyślnego wypadku podczas wymiany butli gazowej przez P. C. (1), który spowodował wybuch, na skutek czego doznał oparzenia termicznego obu rąk i twarzy I i II stopnia, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia poniżej dni siedmiu, a J. G. doznał oparzenia termicznego obu rąk i twarzy I i II stopnia, oparzenia licznych dróg oddechowych, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia powyżej dni siedmiu.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 16.11.2011 uznano P. C. (1) winnym tego, że w dniu 8 stycznia 2011 roku w Z., powiatu (...), województwa (...), podczas wymiany butli gazowej nieumyślnie spowodował wybuch gazu na skutek czego J. G. doznał oparzenia termicznego obu rąk i twarzy II i II stopnia, oparzenia termicznego dróg oddechowych, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia powyżej dni 7, narażając tym samym J. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

P. C. (1) przy wymianie butli gazowej postępował niewłaściwie. W każdym przypadku stwierdzenia nieszczelności zaworu butlowego lub wystąpienia innych niepokojących objawów należało zamknąć zawór butli, odłączyć ją od instalacji i umieścić w bezpiecznym miejscu, najlepiej poza pomieszczeniem. Wymiana butli z zablokowanym, w pozycji otwartej zaworem powinna zostać przeprowadzona z zachowaniem szczególnych zasad bezpieczeństwa. Po odkręcaniu reduktora należało przykręcić do końca wylotowego nakrętkę zaślepiającą i butlę wynieść na otwarty teren. Po upewnieniu się, że nakrętka zapewnia szczelność.

(dowód: wyrok SR w Zakopanem z dnia 16.11.2011 do sygn. II K 126/11 k. 13-14, w aktach II K 220/12: wyrok z dnia 28.08.2012 k. 234 z uzasadnieniem k. 243-257, w aktach II K 126/11: opinia J. R. (2) k. 70-73, ustna opinia uzupełniająca k. 79/2-80, wyrok z dnia 16.11.2011 roku k. 92 z uzasadnieniem k. 95-106)

Przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 10.04.2013 roku powód J. G. reprezentowany przez adwokata P. S. domagał się zapłaty od pozwanej 61.500 zł z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną wybuchem gazu, w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania. Wezwanie to pozwana otrzymała w dniu 23.04.2013 roku.

(dowód przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 10.04.2013 roku k. 15 z dowodem nadania k. 16 i dowodem odbioru k. 17)

Powód cierpi na obustronny niedosłuch typu odbiorczego w stopniu umiarkowanym. Powód od 1996 roku leczył się laryngologicznie. Już wtedy stwierdzono osłabienie słuchu. W dniu 30.08.2002 roku z uwagi na obustronne osłabienie słuchu powodowi wystawiono wniosek na aparat słuchowy z wkładką. W dniu 25.04.2012 roku powód zakupił aparat słuchowy z wkładką za 2.251 zł. Powód pracował też w warunkach narażenia na uszkodzenie ucha środkowego i wewnętrznego pracując jako spawacz. W przeszłości przeżył zawał. Był poddawany zabiegowi przetykania żył.

Ubytek słuchu u powoda spowodowany jest fizjologicznym ubytkiem słuchu oraz ubytkiem na skutek urazu akustycznego. Powód nie miał poczucia uszkodzenia słuchu po wypadku, gdyż badanie audiogramem wykonano dopiero po 10 miesiącach od wypadku. Nie odczuł nagłego pogorszenia słuchu, gdyż znacznie pogorszyłoby to jego komfort życia, czego nie sygnalizował przez badaniem audiogramem. Ubytek słuchu u powoda spowodowany został przede wszystkim czynnikami fizjologicznymi. Uszczerbek na zdrowiu powoda w związku z urazem akustycznym wynosi 5 % i jest uszczerbkiem trwałym.

(dowód: zeznania świadka J. R. (1) k. 156 0:27:26, zeznania świadka A. T. k. 156 0:56:55, badanie audiogramu z dnia 20.10.2011 k. 134, badania audiogramu z dnia 16.01.2014 roku k. 187, zaświadczenie lekarskie k. 135, faktura VAT k. 136, opinia biegłego otolaryngologa S. B. k. 239-241, opinie uzupełniające k. 326-327 i k. 410-411, dokumentacja leczenia laryngologicznego powoda k. 393, zeszyt z historią choroby powoda k. 407)

Na skutek wybuchu gazu powód doznał odbarwienia naskórka grzbietów rąk i naskórka głowy owłosionej jako następstwa oparzenia. Czas potrzebny do powrotu powoda do zdrowia na skutek oparzeń wynosił 51 dni. Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda z związku z odbarwieniami naskórka wynosi 2%.

(dowód: opinia biegłego dermatologa I. K. k.286-288 ze zdjęciami k. 289-303, opinia uzupełniająca k. 380-381, usta opinia uzupełniająca k. 465-466)

Powód J. G. posiada osobowość neurotyczną. Ma skłonności depresyjne. Wskutek wypadku przeżył silny stres pourazowy. Doznał silnej traumy w sferze psychicznej związanej z zagrożeniem życia. Powód wymaga objęcia pomocą dla ofiar wypadków.

(dowód: opinia biegłego psychologa M. P. k. 355-356)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentacji przedłożonej przez strony, której mocy dowodowej nie kwestionowano.

Ustalen w zakresie konsekwencji zdrowotnych związanych z przedmiotowym zdarzeniem na zdrowiu powoda J. G. Sąd dokonał na podstawie opinii biegłych z zakresu laryngologii, psychologii i dermatologii. Opinię biegłego dermatologa Sąd uznał za fachową i rzetelną. Biegły na podstawie badania powoda i dokumentacji powypadkowej ocenił blizny powstałe po oparzeniach. Swoje wnioski wyczerpująco uzasadnił. Do zarzutów powoda biegły wyczerpująco ustosunkował się w opinii uzupełniającej i ustnej opinii uzupełniającej.

W wyniku wybuchu gazu powód J. G. doznał m.in. urazu w obrębie narządu słuchu. Stopień uszkodzenia słuchu w związku przyczynowym z wypadkiem powoda Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego otolaryngologa S. B. (2). W przedmiotowej sprawie w powyższej kwestii wypowiadał się też biegły otolaryngolog Z. M. (1), lecz jego opinię Sąd uznał za niejasną, niepełną, pozbawioną uzasadnienia wyciągniętych wniosków, wrywkową, dlatego ustalenia faktyczne oparł na opinii S. B., która odniosła się również do uszkodzenia słuchu powoda istniejącego przed wypadkiem z dnia 8.01.2011 roku. Odniesienia tego nie zawierała opinia Z. M., a kwestia wcześniejszego ubytku słuchu u powoda z powodu starzenia aparatu słuchowego i fizjologicznego ubytku słuchu miała zasadnicze znaczenia dla ustalenia procentowego uszczerbku w słuchu powoda związanego z wypadkiem z dnia 8.01.2011 roku. W związku z zarzutami powoda do opinii S. B. i wskazaniem przez tą biegłą na znaczny fizjologiczny ubytek słuchu i konieczność przenalizowania leczenia laryngologicznego powoda sprzed wypadku Sąd z urzędu zwrócił się do o przesłanie dokumentacji medycznej powoda z poradni laryngologicznej szpitala powiatowego im. T. C. w Z. k. 370 Powód w tym przedmiocie nie wykazywał żadnej inicjatywy dowodowej. Milczeniem pomijał kwestię leczenia schorzeń słuchu przed wypadkiem, licząc, iż będzie to dla niego korzystne, a jednocześnie uwypuklał niepełność i niejasność wywodów biegłego S. B., która wobec jego bierności w aspekcie dowodowym nie mogła w sposób jednoznaczny odnieść się do obrażeń powypadkowych w obrębie narządu słuchu. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż uzasadnione jest działanie z urzędu w oparciu o art. 232 kpc.

Wątpliwości powoda biegła S. B. rozwiła w opiniach uzupełniających. Przy czym wbrew wywiadowi powoda rolę biegłej nie było przedstawianie

Sądowi metod odczytywania wyników badań audiogramu i interpretacja tych wyników. Sąd właśnie z uwagi na brak kompetencji i wiedzy z zakresu medycyny posiłkował się opinią biegłego. Wykłady lekarsko - metodologiczne dla sporządzania opinii Sąd uznał za zbędne. Uznając wnioski biegłej za wnikliwe i jasne nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o przeprowadzanie dowodu z ustnej uzupełniającej opinii S. B..

Ustaień w zakresie wyliczenia szkód zaistniałych w wyniku wybuchu gazu w nieruchomości M. T. oraz rzeczach ruchomych Sąd ustalił na podstawie opinii A. W.. Biegły wydał opinię na podstawie oględzin nieruchomości, a obmiar szkody ustalił w oparciu o sprawozdanie likwidatora szkód (...) z dnia 10.01.2011 roku z uwagi na zatarcie wynikłych uszkodzeń. Opinia biegłego rzeczoznawcy nie była kwestionowana. Wnioski biegłego były dla Sądu jasne i logiczne.

Zeznania świadków M. K., J. R. (1) i A. T. Sąd uznał za wiarygodne. Świadkowie będąc na miejscu po wybuchu opisali stan uszkodzeń domu powódki, akcje straży pożarnej oraz samopoczucie powodów po wypadku.

Zeznania świadka P. C. (4) na okoliczność zniszczeń po wybuchu gazu Sąd uznał za częściowo wiarygodne. Świadkowi jako sprawcy wypadku zleżało na tym aby zminimalizować powstałe szkody. Ponadto pod wpływem szoku powypadkowego mógł nie zauważyć wszystkich szkód. Bagatelizował przede wszystkim sam wygląd zniszczonej wybuchem gazu i pożarem kuchni. Umniejszył też swoją winę w związku z wybuchem gazu, wynikającą ze skazującego wyroku karnego.

Zeznania powodów Sąd uznał za wiarygodne, logiczne i rzeczowe. Powódka M. T. szczegółowo opisała uszkodzenia po wypadku w domu oraz przeżycia swoje i ojca wynikłe z tego nieszczęśliwego wydarzenia. Powód przedstawił spójnie swoje obrażenia powypadkowe, leczenie oraz odczucia.

W związku z dwukrotnym niestawiennictwem pozwanej na dwóch ostatnich rozprawach sądowych Sąd pominął dowód z jej przesłuchania na podstawie art. 302 § 1 kpc. Ostatniej nieobecności pozwana nie usprawiedliwiła.

Sąd zważył co następuje:

Powództwa zasługują na częściowe uwzględnienie.

Odnośnie roszczenia powoda J. G. dotyczącego zasądzenia zadośćuczynienia i odszkodowania za koszty leczenia powypadkowego.

Podstawę odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku w zdrowiu powoda do jakiego doprowadził zatrudniony przez nią na umowę o pracę, a skazany prawomocnym wyrokiem karnym pracownik P. C. (2) wynika z art. 430 k.c. i art. 120 k.p.

Art. 415 kc stanowi, że kto z winy wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia. Jest to przepis normujący odpowiedzialność deliktową opartą na winie sprawcy. Czyn niedozwolony stanowi samoistne źródło stosunku zobowiązaniowego i obejmuje każde zdarzenie wyrządzające szkodę, a więc gdy sprawca naruszył zakaz lub nakaz obowiązujący go niezależnie od łączącego go z poszkodowanym stosunkiem zobowiązaniowym. Winą jest zachowanie niezgodne z przepisami prawa, zasadami współżycia społecznego bądź ostrożności jaką każdy winien zachować aby drugiemu nie wyrządzić szkody. Subiektywny element winy to wina umyślna bądź nieumyślna niedbalstwie polegającym na niedołożeniu należytej staranności. Należy zatem porównać zachowanie sprawcy ze wzorem postępowania. Ocena ujemna uzasadnia przypisanie winy. W przypadku odpowiedzialności za niezapewnienie bezpieczeństwa lub stworzenie stanu niebezpieczeństwa odpowiedzialność wynika zazwyczaj z zaniechania. Bezczywność jest winą wtedy gdy istniał obowiązek działania. Poza sporem jest, że w chwili wypadku sprawca wypadku skazany prawomocnym wyrokiem karnym, wiążącym tut. Sąd na zasadzie art. 11 kpc był pracownikiem pozwanej. Przewidziana w art. 430 k.c. odpowiedzialność zwierzchnika za podwładnego, a więc za czyn cudzy, ma charakter obiektywny i – jak z pewnym uproszczeniem przyjmuje się w doktrynie – jest odpowiedzialnością za skutek. Może ona wchodzić w grę, jeżeli szkoda została wyrządzona osobie trzeciej przez podwładnego i nastąpiło to, po pierwsze, z winy podwładnego, i po drugie, przy wykonywaniu przez niego powierzonej mu czynności. Poza tym konieczne jest wykazanie związku przyczynowego między zachowaniem podwładnego a szkodą (art. 361 § 1 k.c.) - por. wyrok SN z dnia 14.03.2012 r. II CSK 343/11. Ustalenie kiedy pracownik wyrządza szkodę osobie trzeciej przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych następuje na podstawie kryteriów, które zostały przyjęte przez orzecznictwo przy wykładni przepisów kc o odpowiedzialności podmiotu powierzającego wykonanie czynności innej osobie za szkodę wyrządzoną przez tę osobę osobie trzeciej przy wykonaniu powierzonej czynności. Zgodnie z art. 430 kc przesłanką odpowiedzialności za cudzy czyn jest to, że sprawca wyrządził szkodę przy wykonaniu powierzonej mu czynności, a co do tej okoliczności w przedmiotowym stanie faktycznym Sąd nie miał żadnej wątpliwości. Zresztą sama pozwana swojej odpowiedzialności względem powoda J. G. nie kwestionowała.

Art. 445 § 1 kc pozwala na zasądzenie odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (tj. ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Ponadto zadośćuczynienie ma posiadać charakter kompensacyjny i obiektywnie rzecz biorąc musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Nie jest możliwe zatem zasądzenie kwoty symbolicznej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 lutego 2006r., IV CK 384/05; por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 8 listopada 2005r., I Aca 329/05). Z drugiej jednak strony zadośćuczynienie nie może być zbyt wygórowane, bo prowadziłoby to do nieuzasadnionego wzbogacenia osoby poszkodowanej. Jego kwota winna być tak dobrana, aby odpowiadała aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001r., III CKN 427/00).

W ocenie Sądu biorąc pod uwagę cierpienia fizyczne i psychiczne jakich powód doznał na skutek wybuchu gazu należy mu przyznać zadośćuczynienie w kwocie 30.000 zł

Ustalając powyższą kwotę Sąd rozważył wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Sąd miał na uwadze stopień natężenia cierpień fizycznych, psychicznych powoda. Sąd zauważył, że powód trafił do szpitala po wybuchu z oparzeniami twarzy, rąk i dróg oddechowych oraz urazem uszu. Trwały uszczerbek na zdrowiu związany z wypadkiem wynosi 7 %. Leczenie oparzeń rąk i twarzy według opinii biegłego dermatologa trwało około 51 dni i oczywiście było bolesne, szczególnie przy zmianach opatrunków na oparzeniach. Także rozmiar cierpień psychicznych

powoda był znaczny. Jako osoba o skłonnościach neurotycznych i depresyjnych dotkliwie traumatycznie przeżył sam moment wypadku i leczenie powypadkowe. Według opinii psychologa przeżył silny stres pourazowy, reagując przygnębieniem, pesymizmem. Wymaga objęcia terapią psychologiczną. Sąd uznał, że te niedogodności, ból, wszelkie negatywne odczucia związane z wypadkiem, zaburzony komfort psychiczny powinien być zrekomensowany kwotą zadośćuczynienia wysokości 30.000 zł.

W ocenie Sądu zawarta w żądaniu pozwu suma 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia była zbyt wygórowana. Stąd dalej idące żądanie odnośnie zadośćuczynienia oddalił. Podkreślenia wymaga, że obecny stan zdrowia powoda jest stabilny, a proces leczenia zakończony. Trwały skutek jaki wypadek odcisnął na zdrowiu powoda to niewielki ubytek słuchu - 2% uszczerbku i blizny po poparzeniach.

W przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia art. 444 § 1 kc stanowi, że naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty związane z pokryciem strat materialnych i kosztów leczenia. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe (por. M. Nesterowicz (w:) Kodeks..., s. 425; G. Bieniek (w:) Komentarz..., s. 416; wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, M. Praw. 2008, nr 3, s. 116). Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, LEX nr 378025). Celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania (por. wyrok SN z dnia 26 stycznia 2011 r., IV CSK 308/10, LEX nr 738127). Na tej podstawie Sąd zasądził na rzecz powoda żadaną kwotę 1500 zł za zwrot kosztów zakupu leków przeciwbólowych i maści na oparzenia. Wysokości tej kwoty pozwana nie kwestionowała. Żądanie w tym zakresie uznała.

Ustawowe odsetki od kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania Sąd przyznał od dnia 27.04.2013 roku zgodnie z art. 455 w zw z art. 481 k.c. Powód wezwał pozwaną do zapłaty kwot wymienionych w pozwie pismem z dnia 12.04.2013 roku, które pozwana odebrała w dniu 23.04.2013 roku-k.17, wyznaczając 3 dniowy termin na spłatę. Odsetki ustawowe należą się zatem od momentu upływu wyznaczonego terminu tj. od dnia 27.04.2013 roku.

Odnośnie żądania powódki M. L. (2) w zakresie odszkodowania za szkodę zaistniałą w wyniku zdarzenia z dnia 8.01.2011 r.

Odpowiedzialności pozwanej za szkodę jaka powstała w mieszkaniu powódki M. T. wynika z reżimu kontraktowego jak i deliktowego tj. powołanego art. 415 w związku z art. 430 i art. 120 k.p.

Pozwana na mocy ustnej umowy zawartej z powódką zobowiązała się dostarczyć i zainstalować w jej mieszkaniu pełną butlę gazową, po wcześniejszym zdemontowaniu butli zużytej. Łączyła je zatem umowa o świadczenie usług, do której odpowiednio na zasadzie art. 750 k.c. stosuje się przepisy o zleceniu.

Z mocy art. 471 kc dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponadto dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza- art. 474 zd. 2.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że pracownik pozwanej, któremu powierzyła wykonanie usługi na rzecz powódki w sposób nieprawidłowy wykonał usługę wymiany starej butli gazowej, której nie zabezpieczył odpowiednio. Niezabezpieczona butla w sytuacji sprawdzania działalności nowej, pod wpływem czynnika zapalnego wybuchła. Opinia sporządzona przez J. R. do sprawy karnej wykazała, że pracownik powódki nie nałożył nakrętki zabezpieczającej na krociec wylotowy zaworu, dlatego gaz z wyjętej butli wydobywał się nadal. Pracownik pozwanej pomimo słyszalnego odgłosu ulatniającego się gazu i wyczuwalnej woni tej substancji, uchybił zasadom bezpieczeństwa podczas wymiany butli. Pracownik pozwanej już przed przystąpieniem do wymiany butli stwierdził, że

pomieszczenie kuchenne było zbyt małe dla bezpiecznego używania urządzeń gazowych, a przy tym podejrzewał, że reduktor jest niesprawny. Wszystko to powinno go uczulić na zachowanie szczególnej ostrożności i doprowadzić do odstąpienia efektywnej wymian butli. Pracownik pozwanej jednak zmierzał do zakończenia instalacji butli.

Według wyliczeń biegłego A. W. wartość szkody w budynku powódki wynikającej ze zdarzenia z dnia 8.01.2011 r. wynosi 44.878 zł. Ubezpieczyciel powódki zlikwidował tę szkodę do kwoty 23.817,76 zł. Sąd przyznał zatem różnicę w wysokości 21.060,24 zł.

Ustawowe odsetki od kwoty odszkodowania Sąd przyznał od dnia 27.04.2013 roku zgodnie z art. 455 w zw z art. 481 k.c. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwot wymienionych w pozwie pismem z dnia 12.04.2013 roku, które pozwana odebrała w dniu 23.04.2013 roku - k.22 akta IC 629/13, wyznaczając 3 dniowy termin na spłatę. Odsetki ustawowe należą się zatem od momentu upływu wyznaczonego terminu tj. od dnia 27.04.2013 roku

Odnośnie żądań powodów J. G. i M. T. w zakresie roszczeń o ochronę dóbr osobistych.

Zgodnie z art. 24. § 1 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne.

Dla przyjęcia odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych, zgodnie z art. 24 k.c. konieczne jest łączne zaistnienie 3 przesłanek: bezprawność działania sprawcy, istnienie dobra osobistego podlegającego ochronie i jego naruszenie lub zagrożenie, przy czym pierwsza przesłanka jest objęta domniemaniem prawnym, co oznacza, iż powód nie musi jej wykazywać. Pozostałe przesłanki muszą być, zgodnie z ogólną zasadą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., wykazane przez powoda. Dopiero w przypadku skutecznego wykazania naruszenia dobra osobistego pozwany może się zwolnić z odpowiedzialności poprzez wykazanie, iż jego działanie (zaniechanie) nie było bezprawne - tj. było zgodne z wiążącym go prawem (domniemanie bezprawności działania).

W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Spośród roszczeń służących ochronie dóbr osobistych: o ustalenie, o zaniechanie naruszeń, o usunięcie skutków naruszenia, o zadośćuczynienie i o zapłatę sumy na cel społeczny, dla dochodzenia dwóch ostatnich wymagana jest dodatkowo przesłanka winy podmiotu dokonującego naruszenia. Roszczenia te mogą być skierowane zarówno wobec osób fizycznych, jak i prawnych (Z. R., Prawo cywilne, 2004, s. 170), a osoby fizyczne działające jako organy tych ostatnich ponoszą także indywidualną odpowiedzialność (por. orz. SN z dnia 28 listopada 1980 r., IV CR 475/80, OSNCP 1981, nr 9, poz. 170 oraz wyr. SN z dnia 11 października 1983 r., II CR 292/83, OSP 1985, z. 1, poz. 3, z glosą J. Panowicz-Lipskiej).

Powodowie w związku z wybuchem gazu do jakiego doszło w domu M. T. dochodzili ochrony ich dóbr osobistych, określając, że naruszono ich prawo do życia w rodzinie, prawo prywatności, nietykalności mieszkania, zdrowia. W realiach przedmiotowej sprawy na pierwszy plan wysuwała się jednak druga przesłanka, wynikająca z art. 24 § 1 k.c. a mianowicie bezprawność działania osoby naruszającej dobra osobiste. Z przepisu powyższego wynika domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego, co oznacza, że powoda obciąża jedynie wykazanie samego faktu naruszenia konkretnego dobra osobistego, natomiast to pozwany, chcąc uwolnić się od odpowiedzialności, może wykazywać, że jego działanie nie nosi cech bezprawności. Z powołanego przepisu wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że ochrona przysługuje wyłącznie przed działaniem bezprawnym. Bezprawność jest więc konieczną przesłanką do udzielenia ochrony. Zaznaczyć przy tym należy, że bezprawnym jest każde działanie, które jest sprzeczne z normą prawną, porządkiem prawnym, a także z zasadami współżycia społecznego. W orzeczeniu z dnia 19 października 1989 r. (sygn. akt II CR 419/89, opubl. (...) 11-12/90 poz. 377) Sąd Najwyższy wskazał, że za bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi jedna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających je oraz, że do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych

na ogół zalicza się: działanie w ramach porządku prawnego tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego oraz działanie w obronie uzasadnionego interesu.

W przedmiotowej sprawie powodowie sprecyzowali, że wina pozwanej w naruszaniu ich dóbr osobistych, polegała na braku zapewnienia swojemu pracownikowi bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, a przez to naruszenia przepisów kodeksu pracy. Pozwana jednak w ocenie Sądu wykazała brak bezprawności swojego zachowania. Zawnioskowała o dołączenie do tej sprawy akt postępowania karnego, gdzie zarzucano jej naruszenia zasad bhp przez dopuszczenie pracownika do pracy bez odpowiedniego przeszkolenia. Od zarzucanego czynu powódka jednak została uniewinniona. Zdaniem tut Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania pozwanej odpowiedzialności za nie przeszkolenie pracownika P. C. (1) do wykonywanych prac wymiany i instalacji butli z gazem. Przedłożona dokumentacja wskazuje na to, że pozwana poczyniła kroki do przeszkolenia pracownika przed podjęciem pracy. Ponadto przez miesiąc pracy wcześniej P. C. (1) przyuczał się do obowiązków stanowiskowych w obecności innego doświadczonego pracownika. Pozwana zapewniła mu zatem bezpieczne i higieniczne warunki pracy.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że działanie pozwanej w zakresie sprecyzowanym przez powodów nie noszą cech bezprawności zatem roszczenia wywiedzione na podstawie przepisów z art. 24 i 448 k.c. oddalił.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 kpc. Uwzględniając okoliczność, że roszczenia powodów zostały uwzględnione w mniejszej niż 1/2 części, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz ich rzecz tylko opłatę od pozwu w zakresie uwzględnionego roszczenia. Poniesione przez strony koszty zastępstwa procesowego oraz uiszczone przez powodów koszty opinii biegłych zostały między stronami wzajemnie zniesione.

SSO Monika Świerad